λων τῆς Διεθνοῦς οἱ ὁποῖοι ἐφόρεσαν τὴν Κινέζικη μάσκα, εἶνε καὶ ὁ κ. Σακουλές, ἂν καὶ κατὰ τὴν πεποίθησίν μου ὁ ἀξιότιμος φίλος μου θἀποδοκιμάζῃ ἐνδομύχως τοὺς διευθύνοντας τὴν ἐπιχείρησιν τοῦ Ζαππείου, ὡς ἐκμεταλλευομένους τὰς περὶ ψωμισμοῦ, διὰ τῆς τεμπελιᾶς καὶ τῆς ἐπαιτείας, θεμελιώδεις ἀρχάς του.

Ὁ ἴδιος

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΤΟ ΠΕΔΙΟΝ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΥ

Φίλε μου

Ξώλαμπρα εἶχα πάει στὴν Ἐλευσῖνα, στὸ πανηγύρι. Ἦτανε πολλοὶ ἀπ' ὀδῶ πηγαιμένοι. Ἤτανε κ' ἕνας καπετάνιος μαζῆ μὲ τὸ παιδάκι του.

Μιὰ στιγμή, μέσα στὴν κόσμο, ὁ καπετάνιος ἐρώτησε τὸ παιδί του φωναχτά, γιὰ νὰ τἀκούσουν καὶ οἱ ἄλλοι, δεῖχνοντας σ' αὐτὸ μὲ τὸ δάχτυλο. τὸ Θριάσιον πεδίον:

— Γεώργο, πῶς τὸ λέγουν τὸ πεδίον αὐτό;

— Δὲν τὸ ξέρω τὄνομά του, πατέρα μου!.. Δὲν τὸ ρώτησα .. ἀποκρίθηκε ὁ Γιῶργος νομίζοντας πῶς ὁ πατέρας του τὸ ρωτᾶει γιὰ τὸ χωριατόπαιδο ποῦ καθότανε στὸ πλάι του.

— Δὲν σ' ἐρωτῶ γιὰ τὸ παιδί! παρατηρεῖ ντροπιασμένος ὁ καπετάνιος, ἐνῶ οἱ ἄλλοι οἱ γύρω του, γελοῦσαν Σ' ἐρωτῶ γιὰ τὸ π ε δ ί ο ν αὐτό, νὰ γιὰ τὸ Θριάσιον πεδίον!

— Ἄ, γιὰ τὸ Θριάσιον;

Τί θἄχανε ὁ εὐλογημένος ἂν τὸ π ε δ ί ο ν τὸ ἔλεγε κ ἀ μ π ο ; Μήτως θὰ μίκραινε; Ἢ ψήτως θἄχανε τὸ νεό του ποῦ δὲν κατώρθωσε νἀνακαλύψῃ ἀκόμη σ' αὐτὸ ὁ κ. Σούτσος;

Ἂν οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγαν καὶ τὸ παιδί καὶ τὸν κάμπο τ ο ι δ ι ο ν καὶ π ε δ ί ο ν θἄχαν κἄποιο λόγο, ἀφοῦ μάλιστα ἡ ποσφορὰ τῶν ἀρχαίων δὲν μᾶς εἶνε γνωστὴ καὶ συνεπῶς δὲν εἴμαστε βέβαιοι ἂν καὶ τὸ ι καὶ τὸ αι τὸ ἐπρόφερον ἴδια.

Ὁ καπετάνιος ὅμως, καὶ ὅλ' οἱ δασκάλοι καὶ οἱ καπετάνιοι τῆς Ρωμηοσύνης. ποιὸν λόγον ἔχουν νὰ γίνονται κωμικοί;

Πανηγυριώτης

Ο ΚΙΠΛΙΓΚ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Φίλτατε «Νουμᾶ»

Εἶχα ὅλην τὴν καλὴν διάθεσιν νὰ παραδεχθῶ ἐκεῖνα ποὺ ἔγραφεν ἡ προχθεσινὴ «Ἑστία» ὅτι ὁ κ. Σουρῆς εἶνε ὁ Ράντυαρντ Κίπλιγκ τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, μ' ἄλλους λόγους ὁ Ἐθνικός μας ποιητής. Δυστυχῶς ὅμως ἡ ἴδια ἡ «Ἑστία» μοῦ ἐχάλασε ὅλην ὐτὴν τὴν καλὴν διάθεσιν, ἀφοῦ ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν ρεκλάμα της ἀνεδημοσίευσε τοὺς πρὸς τὸν Διάκον στίχους τοῦ «Ρωμηοῦ» οἱ ὁποῖοι ἅθε ἄλλο ἀποδεικνύουν παρὰ αὐτὰ ποῦ λέει, ἀφοῦ εἶνε περισσότερον Σουριοειδεῖς καὶ ὀλιγώτερον Κιπλιγκοειδεῖς.

Γιατί μᾶς χαλοῦνε οἱ εὐλογημένοι τὸν μοναδικο Σουρῆ μας μὲ τὸ νὰ θέλουν νὰ μᾶς τὸν παραστήσουν ὅ,τι δὲν εἶνε, νομίζοντες πῶς ὅ,τι εἶνε, δὲν εἶνε τίποτε; Φαντάζονται ὅτι τὸ Ζαλόγγο τὰ γάργαρὰ νερὰ καὶ ἡ Ἀλαμάνα, ὅταν μπαίνουν μόνον καὶ μόνον γιατί τσιριάζουν εὔμορφα στὴν ρίμα, εἶνε ἀρκετὰ νὰ δώσουν πατέντα Ἐθνικοῦ ποιητοῦ;

Ἂν μοῦ ἐπέτρεπε ἡ ἄλλως τε τόσον σεμνὴ καὶ τόσον μετρημένη εἰς τὰς κρίσεις της—ὅταν δὲν πρόκειται, ἐννοεῖται, περὶ φιλολογικῶν ντεραβερίων—«Ἑστία» θὰ τὴν ἐσυμβούλευα νὰ μὴ παρουσιάζῃ ἄλλοτε καὶ δοκουμέντα ὁσάκις πατεντάρῃ κανέναν, εἴτε ποιητήν, εἴτε πεζολόγιον, εἴτε θεατρολόγιον, ἀλλὰ νὰ τὸν πατεντάρῃ ξηρά.

Κανένας τότε δὲν θὰ ἠμπορῇ νὰ ἐξελέγχῃ τὶς πατέντες της.

Ἰδικός σου

Π. Φωσιλόπουλος

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— κ. Ἀντιδιεθνῆ. Κακοηθέστατον. Οἱ διευθύνοντες τὴν Δ ι ε θ ν ῆ κ α τ ε ρ γ α ρ ι ὰ ἡ ὁποία κατέλαβε τὸ Ζάππειον ὑπὸ τὸν τίτλον τῆς «Διεθνοῦς ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ Ἐκθέσεως Ἀθηνῶν» διαδίδουν ὅτι κάθε Ἀθηναϊκὴ ἐφημερὶς ἐζήτησε ἀπ' αὐτοὺς 800 δραχμὲς γιὰ νὰ τοὺς ὑποστηρίξῃ, κ' ἐπειδὴ αὐτοὶ δ ὲ ν ἐ δ ὲ χ θ η σ α ν ἄρχισαν κ' οἱ ἐφημερίδες νὰ τὴν πολεμοῦν. Τίποτε τέτοιο δὸν ἔγεινε. Κι ἂν ἐγινότανε ὅμως δὲν θὰ ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ κατηγορήσῃ τὶς ἐφημερίδες, ἀφοῦ θὰ ἐζητοῦσαν νὰ πληρωθοῦν γιὰ τὴν ρεκλάμα, ὅπως πληρώνονται ἀπὸ ὅλους τοὺς ἐμπόρους τῶν Ἀθηνῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν τὴν ἀπαίτησιν νὰ ρεκλαμάρωνται δωρεὰν οἱ βυτρίνες τους ὡς διεθνεῖς ἐκθέσεις — κ Ἀλ. Γερ. Ὁ κ Ν. Ἐπ. κι' ἂν ἔρυγε, μᾶς ἤρητε ὅμως ἐδῶ τοὺς διαδόχους του, εἰς τὰ δημοσιογραφικὰ ἰδίως χρονογραφήματα. Δὲν τοὺς ἀπολαμβάνετε κάθε μέρας; Ὁ κ ί τ ρ ι ν ο ς κ ί ν δ υ ν ο ς ἰδίως, τὸν ὁποῖον τόσο ἐθαυμάσατε, δὲν εἴδατε πῶς εἶχε ἀντληθῇ ἀπὸ τὰς ἰδίας πανταχόθεν πηγὰς, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἀντλοῦσε καὶ ὁ μ α ί τ ο τὴν σοφία του;

— κ. Ε. Ν ι κ ο λ. Δὲν ἔχετε ἀπολύτως δίκαιον. Ἡ ὡραιοτάτη μετάφρασις τοῦ «Πάτερ Ἡμῶν» τοῦ Δάντε ποῦ ἐδημοσιεύσαμε στὸ περασμένο φύλλο, εἶνε σχεδὸν κ α τ ὰ λ έ ξ ι ν μετάφρασις. Ὁ ἀγαπητὸς συνεργάτης μας κ. Περγιαλίτης δὲν μετέβαλε, καθὼς γράφετε. «ἀδίκως καὶ παραλόγως, ἀφοῦ δὲν τὸν ἐδέσμευε ἡ ὁμοιοκατα-ληξία» τὸν ἐ π ι ο ύ σ ι ο ν ἄ ρ τ ο ν εἰς ἐ π ι ο ύ σ ι ο ν μ ά ν ν α. Ὁρίστε καὶ ὁ στίχος τοῦ Δάντε, γιὰ νὰ πεισθῆτε:

«Da oggi a noi la cotidianna m a n n a»

— κ Δ η μ ό τ η ν. Τί ἔκανε κι' αὐτός; Εἶπεν ἕνας ἀπὸ τοὺς προκατόχους τοῦ κ. Μερκούρη, κ α υ τ η ρ ι ά ζ ω ν εἰς ὅμιλον ἐκλογέων, τὴν ὁρᾶσίν του. Καὶ ὁ κ. Δήμαρχός μας, σὰν τὄλαβε, τοῦ σιμώνωσε: "Ἔκανα ἀπόπατο στὴν Δημαρχία, ἐνῶ ἡ ἀφεντιά σου εἶχες κάνει τὴν Δημαρχία ἀπόπατο!» Καὶ πραγματικῶς, τόσοι Δήμαρχοι ἐπέρασαν, καὶ κανεὶς δὲν ἐτόλμησε νὰ κάνῃ κ' ἕνα ἀπόπατο στὴν Δημαρχία.

— κ. Κ ώ σ τ α ν. Σπάρτην. Θὰ δημοσιευθῇ εὐχαριστοῦμεν.—κ. Ι. Σ τ α μ ν. Ὅτα μᾶς γράφετε, τί ὡραῖα ποῦ ἠμποροῦσαν νὰ ἠμποῦν σ' ἕνα ἄρθρο Νὰ τὸ περιμένουμε;

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

— Ἐβγῆκε τὸ 2ὸν τεῦχος (Μαΐου) τοῦ λαμπροῦ εἰκονογραφημένου περιοδικοῦ μας, ἡ «Πινακοθήκη». Περιεχόμενά του: Ἀνείνου α ἱ φ ρ ά σ ε ι ς τ ῆ ς Τ έ χ ν η ς, Ἠλιοπούλου Ψ υ χ ῆ ς ὀ π τ α σ ί α, Ὀσσιανοῦ ἄσμα (Μεταφρ. Εἰρ. Ζαβιτζάνου Δενδρινοῦ), Σ Μαρτζώκη ποίημα, Νέη Ἀ τ θ ί δ ε ς, Ε. Ἀσωπίου ἡ τ ῶ ν γ ρ α μ μ ά τ ω ν α ἰ γ λ η κτλ Τὸ τεῦχος αὐτὸ εἶνε γεμᾶτο ἀπὸ εἰκόνες ἐκλεκτὲς καὶ ἀπὸ μίαν διστέλιδη τοῦ Perraul «ἡ μικρὰ ἐπαΐτισσα» τὴν ὁποίαν ἡ «Πινακοθήκη» δίδει δωρεὰν στοὺς προπληρώσαντας συνδρομητάς.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐξαντληθέντος τοῦ φύλλου μετοχομεριδίων τῶν ἀνωνύμων μετοχῶν τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, προσκαλοῦνται οἱ κάτοχοι αὐτῶν ἵνα ἀπὸ τῆς 1 Μαΐου ἐ. ἔ. ζητήσωσι καὶ λάβωσι νέον φύλλον περιλαμβάνον τὰ ἀπὸ τῆς Α' ἐξαμηνίας 1903 μέχρι τῆς Β' ἐξαμηνίας 1912 μετοχομερίδια ἐπὶ ἀποδόσει τοῦ στελεχους τοῦ ἐξαντληθέντος φύλλου μετοχομεριδίων καὶ ἐπὶ προσαγωγῇ τοῦ τίτλου τῆς μετοχῆς.

Τὰ νέα φύλλα μετοχομεριδίων οἱ κάτοχοι ἀνωνύμων μετοχῶν δύνανται νὰ ζητήσωσι:

Ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ κεντρικῷ καταστήματι (Ταμεῖον τίτλων ἀριθ θορίβου 36 37). Ἐν τῇ λοιπῇ Ἑλλάδι παρὰ τοῖς ὑποκαταστήμασι τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης καὶ Ἰονικῆς,

Ἐν Λονδίνῳ παρὰ τοῖς κ. κ. N. M. Rothschild J. Fild.

Ἐν Βιέννῃ παρὰ τῇ Vener Bank Verein.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει παρὰ τῷ κ. Σ. Α. Ζαρίφη

Ἐν Βουκορεστίῳ παρὰ τῷ κ N. Χρυσοβελώνη,

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ (Αἰγύπτου) παρὰ τῇ Banque Imp. Ottomane.

Ἐν Τεργέστῃ παρὰ τῇ Succursale de la Societé J.ER. pur Autrichienne de Credit pour le commerce et l'industrie,

Ἐν Κρήτῃ παρὰ τοῖς καταστήμασι Τραπέζης Κρήτης.

Οἱ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ κάτοχοι ἀνωνύμων μετοχῶν δύνανται ἐπίσης ν' ἀποτείνωσι πρὸς τὰ καταστήματα δι' ὧν συνήθως λαμβάνουσι τὸ μέρισμα.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Ἀπριλίου 1903.

Ὁ Δ ι ο ι κ η τ ὴ ς
Σ. ΣΤΡΕΓΓ

ΑΓΓΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ (2)

Η. G. WELLS

Η ΘΛΙΒΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΕΝΟΣ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΥ ΚΡΙΤΙΚΟΥ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ Ν. ΠΟΡΙΩΤΗ

Γίνονται αὐτὰ ἐπὶ τέλους διὰ τοὺς θαμῶνας ὡς ἁπλῆ γλῶσσα κωμαλάλων, τὴν ὁποίαν διαβάζουν εὐχερῶς καθ' ὃν χρόνον ἀκούουν τὸν διάλογον. Ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ ἦταν νέα πράγματα δι' ἐμέ.

Το παριστανόμενον ἔργον ἀτεκαλεῖτο τύγχρονος κωμωδία, πρόσωπα ὑπετίθεντο πῶς εἶταν Ἄγγλους καὶ ἦσαν ντυμένοι σὰν Ἀμερικανοὶ πλουτοκράται τῆς συγχρόνου ἐποχῆς, ἐγὼ δὲ περιέπεσα εἰς τὸ φυσικὸν σφάλμα νὰ ὑποθέσω ὅτι ἡ ἠθοποιοὶ ἐπροσπαθοῦσαν νὰ παραστήσουν ἀνθρώπινα ὄντα. Ἐπεσκόπησα τὴν πρώτην ἐκείνην παράστασίν μου μὲ ἓν εἶδος ἀπορίας, ἀνεκάλυψα—ὅπως κάμουν ὅλοι οἱ νεόφυτοι δραματικοὶ κριτικοὶ—ὅτι εἰς ἐμὲ ἐναπέκειτο ν' ἀναμορφώσω τὴν δραματικὴν τέχνην, καὶ ἀφοῦ κατάπια τὸ δεῖπνόν μου μετὰ συγκινήσεως, ἐπῆγα εἰς τὸ γραφεῖον νὰ γράψω μίαν στήλην, παρδαλὴν ἀπὸ μικροὺς παραγράφους (αὐτὸ εἶνε τὸ φόρτε μου— καὶ γεμίζει εὔκολα ἔτσι ἡ στήλη) καὶ πορφυρᾶν ἐξ ἀγανακτήσεως Ὁ Μπόναμπης ἔμεινε κατενθουσιασμένος.

Ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσα νὰ κοιμηθῶ ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Ὠνειρευόμουν ἠθοποιοὺς—ἠθοποιοὺς μὲ μάτια γουρλωμένα, ἠθοποιοὺς τύπτοντας τὰ στέρνα των, ἠθοποιοὺς ἐκπεταννύοντας τὰς παλάμας μὲ διεστῶτας τοὺς δακτύλους, ἠθοποιοὺς πικρῶς χαμογελῶντας, σαρδονίως καγχάζοντας, ἀπελπιστικῶς πίπτοντας, ἠλιθίως ἀποθνήσκοντας. Ἐσηκώθηκα κατὰ τὰς ἕνδεκα μὲ ἐλαφρὸν κεφαλόπονον, ἐδιάβασα τὸ ἄρθρον μου εἰς τὸν «Πύρινον Σταυρόν», ἐπρογευμάτισα· καὶ ἐξαναπῆγα στὸ δωμάτιόν μου διὰ νὰ ξυρισθῶ ("Ἔτσι συνειθίζω νὰ κάμνω).

Τότε κάτι τὸ ἀλλόκοτον συνέβη Δὲν εὕρισκα τὸ ξυράφι μου. "Ἐξαφνα μοῦ ἦλθε στὸ νοῦ ὅτι δὲν τὸ εἶχα βγάλει ἀπὸ τὴν βαλίτζα μου τὴν προτεραίαν.

— "Α ! εἶπα, ἐνῶ εὑρισκόμουν ἐμπρὸς στὸν καθρέφτη. Καὶ κατόπιν : — "Α ! ναί !

Ἐντελῶς χωρὶς νὰ τὸ θέλω, καθ' ἣν στιγμὴν ἐσκέφθην τὴν βαλίτσα μου, ἄπλωσα τὸ χριστερό μου χέρι (μὲ τοὺς δακτύλους τελείως διεστῶτας) καὶ ἔδραξα τὸ διάφραγμά μου μὲ τὸ δεξί μου χέρι.

"Ἔχω πάντοτε πλήρη συναίσθησιν τῶν πράξεών μου. Ἡ χειρονομία αὐτὴ μὲ ἐξέπληξε ὡς ἐντελῶς νέα δι' ἐμέ. Τὴν ἐπανέλαβα, πρὸς ἰδίαν μου τέρψιν. «Παράξενο !» — Εἶπα. Κατόπιν (μᾶλλον ἀμηχανῶν) ἔστρεψα πρὸς τὴν βαλίτζαν.

Ἀφοῦ ἐξυρίσθην, ὁ νοῦς μου ἐστράφη πάλιν πρὸς τὴν παράστασιν ποῦ εἶχα ἰδῆ. καὶ διεσκέδασα ἐμπρὸς εἰς τὸν καθρέφτην μου μιμούμενος τὰς πλέον ὑπερβολικὰς χειρονομίας τοῦ ἠθοποιοῦ Ἰζαφεσαΐ.

— Ἀληθινά, μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς πῶς εἶνε ἀρρώστια, ἡ Σκηνικῖτις !— εἶπα.

(Μέσα στὰ ἀστεῖα ὑπάρχουν πολλαὶ ἀλήθειαι.) Κατόπιν, ἂν ἐνθυμοῦμαι καλά, ἐπῆγα νὰ ἰδῶ τὸν Οὐέμπλη καὶ ἀκολούθως συνηντήθην μὲ τὴν Δέλιαν εἰς τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον. Ἐμιλήσαμε διὰ τὰ σχέδια τοῦ γάμου μας, ὑπὸ τὴν λάμψιν τοῦ νέου διορισμοῦ μου.

Ἀλλ' αὐτὸς ὁ διορισμὸς ἦτον ἡ ἀρχὴ τῆς καταπτώσεώς μου. Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἔγεινα κατ' ἀνάγκην τακτικὸς θαμὼν τῶν θεάτρων, καὶ σχεδὸν ἀνεπαισθήτως ἤρχισα νὰ μεταβάλλωμαι Μετὰ τὴν χειρονομίαν μου διὰ τὸ ξυράφι, ἔπιασα τὸν ἑαυτόν μου ποῦ ἔκαμα μίαν ἀνεκλάλητον ὑπόκλισιν ὅταν συνήντησα τὴν Δέλιαν, καὶ ὅτι ἔκλινα τὴν κεφαλὴν κατὰ τὸν ἀρχαϊκὸν καὶ αὐλικοπρεπῆ τρόπον ἐπὶ τῆς χειρός της. Μόλις τὸ ἀντελήφθην, ἐτεντώθην καλὰ καὶ μ' ἔπιασε μεγάλη στενοχωρία. Ἐνθυμοῦμαι πῶς ἡ Δέλια μ' ἐκύτταζε περιέργως. "Ἐπειτα εἰς τὸ γραφεῖον, ἀνεκάλυψα πῶς ἔκαμνα «νευρικὴν ἐργασίαν», μὲ τὰ δάχτυλα στὰ δόντια μου ἐπάνω, καὶ ὅταν ὁ Μπάναμπης μοῦ ἀπηύθυνε μίαν ἐρώτησιν δὲν ἠμπόρεσα νὰ τοῦ ἀπαντήσω πολὺ καλά. (ἀκολουθεῖ)